

Assumpció Estarriol i Alsius va néixer a Girona el 18 de maig de 1951, però ha viscut sempre a Figueres, fins que l'any 1998 es traslladà a viure a Avinyonet de Puigventós, on des de fa quinze anys organitza amb altra gent una vetllada poètica per la festa major del poble. És auxiliar de farmàcia d'hospital i poeta. Forma part del col·lectiu versos.cat. L'any 2013 va publicar el poemari *Entre tramuntana i garbí*, amb il·lustracions del pintor Josep Ministral, gràcies al suport de la Societat Coral Erato i l'Ajuntament de Figueres.

El dia a dia

El crit matiner del despertador,
cruel, sorollós i despietat, m'ataca
i em trenca la flonjor del son.

A les palpentes el faig callar,
mentre em travessa un raig d'enyorament
per la mancança de la teva abraçada,
i en la melangia d'aquest moment
hi trobo la força per llevar-me
i encarar el dia tal com vingui.

*El matí comença així, somiador i poètic, però valuós,
perquè estic segura de tot el que vull. És com si una
assegurança primmirada m'hagués fet una llista i en-
senyat a valorar-ho, encara que les notícies em porten
per altres camins. A partir d'aquí escric.*

Potser fóra bo viure a sota una pedra
i de tant en tant treure el cap,
per saber què sura en l'ambient.

Hivernar amb somnis fets a mida,
en companyia de qui estimem
i viure així tant de temps com calgui.
I un dia, tornar a treure el cap
per formar part d'una revolució indignada
però pacífica, que mai més s'aturarà
fins que la justícia faci el que ha de fer!

*I així tossudament visc, lluito i escric, amb una mica
d'ordre i equilibri.*

No vull viure com una taronja sense suc
ni com un vianant sense camí;
és per això que agafo paper i llapis,
i crec en la força de cada mot,
i poso un peu darrere l'altre
per anar endavant amb una fita.

Vull viure lluny de l'encaixada de plàstic,
del somriure amb un fons publicitari
i de l'abraçada que toca per protocol.

Em vull distanciar del «perquè tothom ho fa»,
i vull fer bandera de sentiments i emocions
tot i que trencar motlles té un preu molt alt.

*Puc escriure, llegir, anar amb bicicleta, conversar i fer
activitats molt variades. Però...*

Estic segura que el millor poema que he escrit
és aquell que vaig fer un dia
a mitges amb una altra persona.

Cadascú va donar tot el que tenia,
la calidesa d'una abraçada, un bes dolcíssim
i tot l'amor que hi ha en un instant compartit.

*El matí comença així, somiador
i poètic, però valuós, perquè
estic segura de tot el que vull*

> **Il·lustracions: Lluís Bruguera**. Artista plàstic, dibuixant i il·lustrador. Sóc membre actiu de la comunitat internacional d'Urban Sketchers, i pertanyo als Girona USK. www.lluisbruguera.blogspot.com.es.

LLUIS BRUGUERA

I avui, mare i filla de bracet, afrontem deserts i tempestes, perquè tenim un tresor de paraules teixides sota el sol de l'esperança.

Estic convençuda que amb un poema es pot anar a trobar el veritable rostre de la gent. Com la lliçó de sentit condol que ens van donar uns marroquins a Marràqueix, en saber que veníem de Catalunya, el cap de setmana que morir Tito Vilanova. I vaig escriure per a dos culers de nom i de fets.

Quan alguna nit us trobeu cel enllà parlareu dels temes que us interessin, ara sí, tranquils de dolors i tractaments, allunyats de la química i la medicina.

Per això avui, mentre tothom parla de quelcom, jo miro les estrelles d'un cel atapeït i especial... El gol de la vida s'ha enfilat al marcador, discretament, però amb un so gairebé planetari.

La vida, els anys, el dol i la fragilitat m'han portat per camins nous...

Un lloc a l'ombra, un lloc al sol, un lloc al món, un lloc on sigui tothom el busca, i cal trobar-lo més enllà de normalitats i prejudicis.

Un lloc amb una certa dignitat, una mica de confort, en companyia o en solitud, al mig del poble o en desert.

Un lloc a l'ombra, un lloc al sol, un lloc al món per a cadascú que sense renunciar al seu origen, amb coratge, s'emmotlla al nou emplaçament.

ASSUMPCIÓ ESTARRIOL

Estic convençuda que amb un poema es pot anar a trobar el veritable rostre de la gent.